

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **TILIX s.r.o.**, se sídlem Benešova 1268/26, Jihlava, IČ: 269 11 582, zastoupen Mgr. Jitkou Hronovou, advokátkou, se sídlem Husova 1653/46, Jihlava, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2017, č.j. MZDR 30286/2012-2/FAR, sp.zn. FAR A192/2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 4. 2017, č.j. MZDR 30286/2012-2/FAR, sp.zn. FAR A192/2012, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Jitky Hronové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2017, č.j. MZDR 30286/2012-2/FAR, sp.zn. FAR A192/2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 12. 7. 2012, č.j. sukls50548/2012 (dále též „SÚKL“ a „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo

potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 103 odst. 9 písm. c) zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o léčivech“), kterého se žalobce dopustil tím, že jako poskytovatel zdravotní služby podle ustanovení § 82 odst. 2 zákona o léčivech nepředával od 2. 4. 2010 do 23. 2. 2012 údaje o vydaných léčivých přípravcích v lékárně T., .6, . J., a v lékárně S., P. 1334, T., prostřednictvím virtuální sítě s kryptovaným přenosem dat vytvořenou SÚKL za účelem zabezpečení přenosu uvedených dat hlášení, čímž porušil povinnost uloženou v ustanovení § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech.

- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že formulace ustanovení § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech nezmocňuje SÚKL ke stanovení rozsahu údajů a způsobu jejich poskytování. Dále namítal, že pokyn LEK-13 není prováděcím právním předpisem k zákonu o léčivech, přičemž není ani závazným právním předpisem. Rovněž pak namítal, že SÚKL není zmocněn k vydávání právních předpisů. Na podporu svých argumentů žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 23. 5. 2000, sp.zn. Pl. ÚS 24/99 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2014, č.j. 9Ad 6/2011-55.
- [3] Žalobce dále v žalobě namítal, že nezbytnou podmínkou pro poskytování údajů žalobcem bylo přijetí tzv. VPN routeru, jehož vlastníkem nebyl SÚKL, ale společnost NETPROSYS, s.r.o., přičemž SÚKL nebyl schopen uvést informace o dosažitelnosti, názvu a ceně obdobného zařízení v ČR a zároveň vybudoval systém sběru dat tak, že žádný jiný router, který byl na trhu dostupný, nebyl k zasílání údajů způsobilý. Dále namítal, že SÚKL není oprávněn svým pokynem požadovat údaje o předepisujícím lékaři a vydávajícím lékárníkovi, jelikož pro rozsah požadovaných údajů je dle žalobce rozhodná evidence podle ustanovení § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech. Namítal také, že tímto postupem rovněž nebyla respektována ochrana osobních údajů. Dále namítal, že v souvislosti se změnou zákona o léčivech účinnou od 1. 4. 2017 nelze hovořit o zdokonalení právní úpravy, ale pouze o snaze o změnu nepoužitelné právní úpravy v úpravu použitelnou.
- [4] Závěrem žaloby pak žalobce polemizoval se závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu, z nichž vycházel žalovaný v napadeném rozhodnutí, a upozornil na skutečnost, že žalovaný o odvolání žalobce rozhodl téměř po 5 letech od jeho podání a po více než 5 letech od skutku.
- [5] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí.
- [6] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že skutkově totožnou věc (porušení ustanovení § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech tím, že provozovatel lékárny v období listopad 2009 až leden 2010 neposkytoval SÚKL údaje o vydaných léčivých přípravcích v rozsahu a způsobem stanoveným pokynem LEK-13) rozhodoval Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 26. 3. 2015, č.j. 5 As 129/2014-47 a ze dne 9. 2. 2017, č.j. 5 As 17/2016-52, na které žalovaný plně odkázal. K délce správního řízení uvedl, že s ohledem na běžící soudní řízení ve skutkově shodné věci LEKOS CZ, s.r.o., vyčkával s vydáním rozhodnutí na pravomocné skončení tohoto soudního řízení, k čemuž došlo v únoru 2017.
- [7] Dne 22. 5. 2019 bylo soudu doručeno podání žalobce, ve kterém s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 9Ad 12/2017 namítal, že ještě před vydáním napadeného

rozhodnutí došlo k zániku jeho odpovědnosti za vytýkaný správní delikt, neboť od údajného spáchání skutku do rozhodnutí žalovaného uplynulo více než 5 let.

- [8] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [9] Na základě provedené kontroly zahájil dne 8. 3. 2012 SÚKL doručením příkazu ze dne 27. 2. 2012, č.j. suks50548/2012, se žalobcem správní řízení o správním deliktu podle ustanovení § 103 odst. 9 písm. c) zákona o léčivech. Proti příkazu podal žalobce odpor.
- [10] Rozhodnutím SÚKL 12. 7. 2012, č.j. suks50548/2012, byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000 Kč za předmětný správní delikt, kterého se dopustil tím, že jako poskytovatel zdravotní služby podle ustanovení § 82 odst. 2 zákona o léčivech nepředával od 2. 4. 2010 do 23. 2. 2012 údaje o vydaných léčivých přípravcích v lékárně T., B. 6, . J., a v lékárně S., P. 1334, T., prostřednictvím virtuální sítě s kryptovaným přenosem dat vytvořenou SÚKL za účelem zabezpečení přenosu uvedených dat hlášení, čímž porušil povinnost uloženou v ustanovení § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech.
- [11] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 7. 8. 2012 odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 4. 2017, č.j. MZDR 30286/2012-2/FAR, sp.zn. FAR A192/2012, zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [12] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [13] Účastníci řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [14] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [15] Nejdříve se soud zabýval námitkou zániku odpovědnosti za správní delikt. K zániku odpovědnosti za správní delikt z důvodu prekluze musí ostatně správní orgány i správní soudy přihlédnout z úřední povinnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č.j. 3 As 57/2004-39, č. 845/2006 Sb. NSS, nebo nález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp.zn. I. ÚS 1169/07).
- [16] Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy:
- [17] Podle ustanovení § 109 odst. 3 zákona o léčivech, v rozhodném znění „*odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.*“
- [18] Z výše citované právní úpravy vyplývá, že k zániku odpovědnosti za posuzovaný správní delikt dochází, když SÚKL o něm nezahájí řízení ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se o správním deliktu dozvěděl, v každém případě však po uplynutí pěti let od spáchání správního deliktu.

- [19] K otázce stanovení okamžiku, kdy se správní orgán dozvěděl o spáchání správního deliktu, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2010, čj. 7 As 11/2010-134, č. 2122/2010 Sb. NSS, v souvislosti s projednáváním správního deliktu podle zákona o regulaci reklamy. V něm Nejvyšší správní soud uvedl: „Z judikatury správních soudů (např. rozsudky Vrchního soudu Praze ze dne 30. 4. 1996, sp. zn. 6 A 103/94, ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, a ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 - 56, publ. pod č. 329/2004 Sb. NSS) i nálezu Ústavního soudu vyplývá, že počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty ve smyslu ust. § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy je dán okamžikem vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona jako takového.“ (podtržení doplnil městský soud)
- [20] V právě posuzované věci se jednalo o delikt, který žalobce páchal v období od 2. 4. 2010 do 23. 2. 2012. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně pojal podezření o spáchání správního deliktu již 2. 4. 2010, kdy vyzval žalobce k zaslání chybějících údajů vyžadovaných podle ustanovení § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech, zpětně za období od 1. 1. 2009. Podle ustanovení § 82 odst. 3 písm. d) citovaného zákona totiž „provozovatelé oprávnění k výdeji podle odstavce 2 jsou povinni zajistit při výdeji léčivých přípravků uvedených v 75 odst. 1 písm. a) a b) evidenci výdeje pomocí jejich kódů a tuto evidenci uchovávat po dobu 5 let; dále jsou povinni poskytovat Ústavu údaje o vydaných léčivých přípravcích; rozsah údajů a způsob jejich poskytování formou hlášení zveřejní Ústav ve svém informačním prostředku“. Správní orgán I. stupně podle obsahu výzvy ze dne 2. 4. 2010 zjistil neplnění povinností žalobce z hlášení výdejů léčivých přípravků, a to v poměrně dlouhém období, kdy tak vážným způsobem žalobce narušuje činnost SÚKL jako správního orgánu v oblasti léčivých přípravků. Žádná jiná listina, z níž by lze usuzovat na dřívější povědomost správního orgánu I. stupně o protiprávním jednání žalobce, se ve správním spise nenachází. Správní orgán I. stupně se tak o správním deliktu dozvěděl nejpozději dne 2. 4. 2010, kdy vyhotovil výzvu žalobci. Správní orgán I. stupně následně vydal příkaz ze dne 27. 2. 2012, který byl žalobci doručen dne 8. 3. 2012, tím zahájil řízení v zákonem stanovené subjektivní prekluzivní lhůtě, která uplynula dnem 2. 4. 2012. Příkaz ze dne 27. 2. 2012 byl přitom podle ustanovení § 1 odst. 2 tehdy platné právní úpravy zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) prvním úkonem v řízení (ustanovení § 150 správního řádu). Pro úplnost soud uvádí, že v důsledku podání odporu však byl příkaz zrušen a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení dál. Lze tak uzavřít, že subjektivní lhůta byla splněna.
- [21] Zbývá tedy posoudit, zda správní orgán I. stupně dodržel též objektivní prekluzivní lhůtu pěti let.
- [22] Zásadní pro běh prekluzivní lhůty je určení okamžiku, kdy k protiprávnímu jednání došlo, přičemž na toto posouzení má v daném případě především vliv skutečnost, že projednáváný správní delikt byl páchan po určitou dobu, kterou správní orgán ohraničil od 2. 4. 2010 do 23. 2. 2012.
- [23] Za trvajícím správním deliktem lze totiž považovat „takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě, jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Zákon postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závažný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu.“ (viz rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2005, č. j.

5 A 164/2002-44, č. 832/2006 Sb. NSS). Typicky půjde např. o provádění nepovolené stavby.

- [24] Soud má však za to podle skutkového stavu a vlastního posouzení správních orgánů obou stupňů, že se v projednávané věci jedná o *pokračující* správní delikt, tj. takový správní delikt, který trestněprávní předpisy definují jako jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku (srov. ustanovení § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). Žalobce se v daném případě nezasíláním jednotlivých hlášení do elektronického systému ve lhůtách stanovených v pokynu LEK-13-verze 2 dopouštěl vždy stejného správního deliktu, stejným způsobem a v časově navazujícím (blízce souvisejícím) období. Tomuto rozlišení dlouhodobých správních deliktů ostatně odpovídá i výslovná aktuální právní úprava přestupků v zákoně č. 250/2016 Sb., která nabyla účinnosti 1. 7. 2017, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného.
- [25] Určení povahy správního deliktu pak má rozhodující vliv na stanovení doby spáchání správního deliktu, která určuje počátek objektivní prekluzivní lhůty. V případě pokračujících správních deliktů je totiž nutno za den spáchání správního deliktu považovat den, kdy došlo k poslednímu dílčímu útoku. Ten správní orgán I. stupně vymezil ohrazením časového období ve výroku svého rozhodnutí, ve kterém mu zákonem vyžadované informace žalobce nedodával, tedy dnem 23. 2. 2012. Pokud by se jednalo o trvající správní delikt, byl by za dobu spáchání správního deliktu považován okamžik, kdy došlo k ukončení protiprávního stavu, tj. kdy žalobce již přestal porušovat své povinnosti. Tento okamžik však správní orgány nikdy neuvedly a nelze jej ani žádným způsobem ověřit ze správního spisu v rozsahu, ve kterém byl soudu předložen. Jinými slovy, i kdyby byl spácháný správní delikt trvajícím správním deliktem (soud však již jednoznačně tento závěr vyvrátil), nemohl by žalovaný mít pro vyslovení závěru o dodržení objektivní prekluzivní lhůty (resp. o stanovení jejího počátku) žádnou oporu ve spisu.
- [26] V daném případě objektivní prekluzivní lhůta počala běžet dne 24. 2. 2012 a uplynula dnem 23. 2. 2017. K tomu soud uvádí, že po uplynutí objektivní prekluzivní lhůty již nelze správní delikt projednat. Nejvyšší správní soud konstantně dlouhodobě judikuje, že *„přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně. Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn. splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Není rozhodující, zda správní akt nabude právní moci marným uplynutím lhůty k odvolání, oznámením rozhodnutí o podaném odvolání či případně jiným zákonem stanoveným způsobem.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č.j. 7 As 61/2010-89)
- [27] Podle ustanovení § 73 odst. 1 správního řádu *„nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání.“*
- [28] Podle ustanovení § 72 odst. 1 věty první správního řádu *„rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.“*
- [29] Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný v nyní posuzované věci vyznačil jako den právní moci 20. 4. 2017, když bylo tohoto dne doručeno do datové schránky žalobce. Napadené

rozhodnutí nabylo právní moci bezmála 2 měsíce po uplynutí objektivní prekluzivní lhůty, tj. po 23. 2. 2017.

- [30] Na nyní posuzovanou věc nemohlo mít přitom vliv ani vyjádření žalovaného k délce řízení – které navíc žalovaný uvedl až v průběhu řízení o žalobě a v obsahu správních rozhodnutí se nijak neprojevovalo – že vyčkával na pravomocné ukončení řízení před Nejvyšším správním soudem ve skutkové shodné věci LEKOS CZ s.r.o. Prekluzivní povaha lhůt podle ustanovení § 109 odst. 3 zákona o léčivech nepřipouští jejich „*přerušení nebo stavení s těmi právními důsledky, že by se o dobu, po kterou nebylo možné z důvodů správním orgánem nezávislých v řízení pokračovat, tato lhůta prodlužovala. Ve lhůtě [stanovené] od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabyt právní moci.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, č. 845/2006 Sb. NSS). Přestože Nejvyšší správní soud tyto závěry vyslovil ve vztahu k přestupkům, zcela dopadají i na problematiku správních deliktů.
- [31] Rovněž nelze přistoupit na výklad ustanovení § 109 odst. 3 zákona o léčivech, že toto stanoví pouze prekluzivní lhůty pro zahájení správního řízení, a pokud je v těchto lhůtách správní řízení zahájeno, odpovědnost za správní delikt již uplynutím času nezaniká, neboť zákon o léčivech neupravoval zánik odpovědnosti za správní delikt v případě, že je řízení v zákonné lhůtě zahájeno. Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č.j. 1 As 337/2016-45, zabýval výkladem prakticky stejně znějícího ustanovení v zákoně č. 361/2000 Sb., které stanovilo subjektivní prekluzivní lhůtu 2 roky a objektivní prekluzivní lhůtu 4 roky, a jehož znění se standardně vyskytovalo i v dalších zákonech upravujících přestupky a správní delikty. Vykládanému ustanovení je dle Nejvyššího správního soudu „*třeba rozumět tak, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději po uplynutí 4 let, kdy byl delikt spáchán. Uplynutím 4 let provždy zaniká možnost správního orgánu uložit pachateli trest. I pokud správní orgán již zahájil řízení, po uplynutí 4 let odpovědnost zaniká a správní orgán musí řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavit. [...]* Spojení „*nejpozději do*“ 4 let tak nemíří na nutnost, aby správní orgán do 4 let zahájil řízení, ale na to, že prekluze nastává „*nejpozději do*“ 4 let od spáchání deliktu; prekluze může nastat i dříve, a to uplynutím subjektivní lhůty 2 let.“
- [32] Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku též připomněl, že jiný výklad by znamenal, že zákon neupravuje žádný časový limit, do kdy lze o správním deliktu rozhodnout. Takový výklad by však byl v rozporu s ústavními zásadami a s účelem institutu prekluze, kterým je zejména přispívat k právní jistotě účastníků právních vztahů a předcházet důkazním problémům v řízeních vedených s velkým časovým odstupem od posuzovaných skutkových okolností, jakož i přimět věřitele v soukromém právu a orgány veřejné moci v právu veřejném k včasnému konání. Absence jeho legislativního zakotvení by měla významné ústavněprávní konsekvence (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009-105, č. 1837/2009 Sb. NSS).
- [33] Požadavek pravomocného ukončení věci v rámci objektivní prekluzivní lhůty pěti let žalovaný nedodržel, soud proto plně přisvědčil námitce zániku odpovědnosti žalobce za vytýkaný správní delikt. Vzhledem k tomu je posouzení dalších žalobních námitek nadbytečné, a proto se jimi soud nezabýval.
- [34] Soud si je dále vědom skutečnosti, že po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného došlo ke změně právní úpravy přestupků přijetím zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a doprovodného zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé

zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, oba účinné od 1. 7. 2017. Podle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č.j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, je v těchto případech soud „*povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.*“

- [35] Nová právní úprava zákona o léčivech však není pro žalobce příznivější. Legislativce v důsledku změn provedených zákonem č. 183/2017 Sb., sice již nepoužívá označení „správní delikt“, ale „přestupek“, skutková podstata nyní již přestupku podle ustanovení § 103 odst. 9 písm. c) zákona o léčivech zůstala novou právní úpravou nezměněna. Je dále pravda, že v novelizované právní úpravě je výše horní sazby pokuty stanovena podle ustanovení § 107 odst. 1 písm. c) téhož zákona částkou 2.000.000 Kč, kdežto v době spáchání správního deliktu, tj. ke dni 23. 2. 2012, byla pokuta, kterou bylo možno za tento delikt uložit, stanovena částkou 500.000 Kč, tedy mnohem nižší. Rovněž tak lhůty pro zánik odpovědnosti jsou v novelizované právní úpravě stanoveny odlišně, ale nikoliv pro žalobce příznivěji (promlčecí lhůta 3 let a v případě jejího přerušení maximálně 5 let), avšak i kdyby tomu tak bylo, nic to nemění na skutečnosti, že k zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt (přestupek) došlo již v důsledku právní úpravy účinné v době jeho spáchání, kterou použily správní orgány i soud na posouzení této věci.
- [36] S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle ustanovení § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.). V navazujícím řízení tak bude žalovaný povinen řízení zastavit z důvodu zániku odpovědnosti za správní delikt následkem uplynutí objektivní prekluzivní lhůty.
- [37] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupkyně žalobce Mgr. Jitky Hronové, advokátky. Mimosmluvní odměna činí 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právní zástupkyně ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tato povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004

Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 11.228 Kč.

P o u č e n í :

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. ledna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.